

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 61.109/3
van 10 april 2017

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, wat betreft de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtscolleges’

Op 9 maart 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, wat betreft de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtscolleges’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 4 april 2017. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Wilfried VAN VAERENBERGH, staatsraden, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Pierrot T’KINDT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 10 april 2017.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt ertoe verschillende wijzigingen aan te brengen in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 ‘houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ (hierna: het Procedurebesluit). Volgens de nota aan de Vlaamse Regering over het ontwerp wordt ermee het volgende beoogd:

- het maken van een duidelijker onderscheid tussen de procedure inzake de gewone vordering tot schorsing (“schorsing bij hoogdringendheid”) en de procedure inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de procedure tot schorsing bij voorraad;
- het aanpassen van de regeling voor het rolrecht aan de nieuwe bepalingen op dat vlak uit het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’;
- het invoeren van maatregelen die ertoe strekken de doorlooptijd te verkorten en kosten te besparen, onder meer het afschaffen van de mogelijkheid om een laatste nota in te dienen, of die ertoe strekken een administratieve vereenvoudiging door te voeren en de efficiëntie te verhogen, onder meer het afschaffen in een aantal gevallen van het vereiste dat een beslissing bij beschikking moet worden genomen;
- het conformeren aan de praktijk of het verduidelijken van een aantal organisatorische bepalingen uit het Procedurebesluit;
- het uitvoeren van artikel 19 van het decreet van 4 april 2014, dat bepaalt dat de Vlaamse Regering de regels kan vaststellen voor de behandeling van de verzoekschriften die in aanmerking komen voor een verkorte procedure;
- het uitvoeren van artikel 21, § 7, van het decreet van 4 april 2014, waarbij een rechtsplegingsvergoeding wordt ingevoerd bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen;
- het uitvoeren van artikel 42, § 5, van het decreet van 4 april 2014, naar luid waarvan de Vlaamse Regering de kosten bepaalt die voortvloeien uit de bemiddeling die door de Raad voor Vergunningsbetwistingen kan worden opgezet.

De ontworpen regeling is een gevolg van het decreet van 9 december 2016 ‘houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft’. De datum van inwerkingtreding van dat wijzigende decreet en van het te nemen besluit wordt vastgesteld op 24 april 2017. Op

beroepen ingediend vóór die datum blijft evenwel het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 van toepassing zoals het tot dan van kracht is.

3.1. Het ontworpen besluit vindt hoofdzakelijk rechtsgrond in de bepalingen van het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ waarnaar wordt verwezen in het eerste lid van de aanhef van het ontworpen besluit. Het verdient evenwel aanbeveling die verwijzingen te preciseren door ook melding te maken van de relevante onderdelen ervan waarin de opdrachten of de machtigingen aan de Vlaamse Regering liggen vervat die in het ontworpen besluit uitvoering krijgen.

3.2. Ook de artikelen 34, § 5, tweede lid, en 39, § 4, van het decreet van 4 april 2014 bieden rechtsgrond voor respectievelijk de artikelen 24 en 61 en de artikelen 25, 65 en 66 van het ontworpen besluit.

3.3. Nog andere bepalingen van het ontworpen besluit kunnen, zo ze niet worden geacht te zijn begrepen in de ruime delegatie die is opgenomen in artikel 17 van het decreet van 4 april 2014, worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering bedoeld in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met de artikelen 10, vijfde lid, 11, eerste lid, 31/1, § 4, eerste lid, en 32 van het decreet van 4 april 2014.

3.4. Artikel 23 van het decreet van 9 december 2016 vormt de rechtsgrond voor artikel 73, 1°, van het ontworpen besluit, dat ertoe strekt de datum van inwerkingtreding van dat decreet vast te stellen.

ALGEMENE OPMERKING

4. In het ontwerp is geen rekening gehouden met het besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2017 ‘tot wijziging van diverse besluiten naar aanleiding van de inwerkingtreding van de omgevingsvergunning’, hoewel dat besluit, voor zover het relevant is voor de tot stand te brengen regeling, reeds is in werking getreden.¹ Dat dient te worden verholpen door waar nodig rekening te houden met en melding te maken van de wijziging van het Procedurebesluit bij dat besluit van 10 februari 2017 of door een ontworpen aanpassing weg te laten als reeds een soortgelijke wijziging is aangebracht bij dat laatste besluit.

Zo is artikel 1, 2°, van het ontwerp inhoudelijk zonder voorwerp, gelet op de wijziging van artikel 4 van het Procedurebesluit bij artikel 111, 2°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2017. Artikel 1 van het ontwerp kan daarom worden omgewerkt als volgt:

“In artikel 4 van het besluit van de Vlaamse Regering houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse

¹ Zie hoofdstuk 10, dat bestaat uit de artikelen 111 tot en met 115, van het voornoemde wijzigingsbesluit van 10 februari 2017, alsook artikel 176 over de inwerkingtreding ervan, *Belgisch Staatsblad* 23 februari 2017 (ed. 3), 30081-30082 en 30088.

Regering van 10 februari 2017, wordt het woord ‘niet-ontvankelijkheid’ vervangen door het woord ‘onontvankelijkheid’.”

Ook artikel 26 van het ontwerp is gebaseerd op de tekst van artikel 54 van het Procedurebesluit zoals het gold vóór de vervanging ervan bij artikel 115 van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2017. Gelet op die vervanging is het overbodig en kan het derhalve worden weggelaten.

Een verwijzing naar het besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2017 is tevens, wat betreft de te vermelden wetshistoriek, relevant voor de artikelen 3, 8, 10 en 40 van het ontwerp.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

5. In de aanhef moet een nieuw eerste lid worden opgenomen waarin wordt verwezen naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gewijzigd bij de bijzondere wet van 16 juli 1993 (zie opmerking 3.3).

6. In het huidige eerste lid van de aanhef (dat het tweede lid wordt), dienen de bepalingen van het decreet van 4 april 2014 die rechtsgrond bieden voor het ontworpen besluit of dienen te worden gelezen in samenhang met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, te worden gespecificeerd en te worden verruimd (zie opmerkingen 3.1 tot 3.3).

Dispositief

Artikel 2

7. Artikel 2, 1°, van het ontwerp dient te worden omgewerkt tot een bepaling waarbij aan artikel 7, § 1, van het Procedurebesluit de woorden “van de zaak” worden toegevoegd. De ontworpen wijziging van die bepaling, die neerkomt op een aanvulling ervan met de woorden “in de vordering tot vernietiging en eventuele accessoire vorderingen”, is immers niet adequaat, aangezien artikel 7 van het Procedurebesluit behoort tot de algemene bepalingen ervan, die mede toepassing vinden op verkiezingsbetwistingen en mandaatgeschillen, waarin de vordering niet strekt tot vernietiging, maar wel tot ongeldigverklaring of hervorming.²

Voorts verdient het aanbeveling, inzonderheid wegens het algemene en het vage karakter van het woord “zaak”,³ om artikel 2 van het ontwerp aan te vullen met een 3° waarbij aan artikel 7 van het Procedurebesluit een paragraaf 4 wordt toegevoegd met een omschrijving

² Zie artikel 26 van het decreet van 4 april 2014 en artikel 112, § 2, van het Procedurebesluit.

³ Dat elders in het ontwerp overigens in andere betekenissen wordt gehanteerd, zo onder meer in de ontworpen artikelen 65/2, tweede lid, en 85, § 3, van het Procedurebesluit (artikelen 41 en 57 van het ontwerp), die enkel betrekking hebben op respectievelijk schorsingsvorderingen en het vernietigingsberoep voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

van dat woord voor de toepassing van dat artikel 7. Voor die bepaling kan de volgende redactie ter overweging worden gegeven:

“In dit artikel wordt verstaan onder ‘zaak’: elk beroep of bezwaar, zowel wat de hoofdvordering als wat de eventuele aanvullende vorderingen betreft.”

Artikel 3

8. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of het toepassingsgebied van het tweede lid van het ontworpen artikel 8, § 1, van het Procedurebesluit niet beter wordt uitgebreid tot “de partijen” en “de processtukken” (in plaats van beperkt te blijven tot “de verzoeker” en “het verzoekschrift”), zoals het geval is in het geldende eerste lid van die paragraaf.

Artikel 5

9. Aangezien niet iedereen over een telefoonnummer of een e-mailadres beschikt schrijve men, te meer nu in de nota aan de Vlaamse Regering wordt vooropgesteld dat het ontbreken van de vermelding ervan niet wordt gesanctioneerd, in het ontworpen artikel 15, 1°, van het Procedurebesluit dat *in voorkomend geval* een telefoonnummer of een e-mailadres wordt opgegeven.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van de ontworpen artikelen 52, § 2, tweede lid, 1°, 60, tweede lid, 2°, 73, § 1, tweede lid, 2°, 95, § 2, eerste lid, 1°, 102, § 1, tweede lid, 1°, 104, § 2, tweede lid, 1°, van het Procedurebesluit (artikelen 25, 30, 50, 62, 64 en 65 van het ontwerp).

Artikel 10

10. De paragrafen 2 en 3 van het ontworpen artikel 20/2 van het Procedurebesluit worden beter samengesmolten tot één enkele paragraaf, bestaande uit twee leden.

Artikel 11

11. In het te vervangen onderdeel van artikel 24, eerste lid, van het Procedurebesluit wordt beter geschreven “de artikelen 21 en 23” in plaats van “onderafdeling 2 en 4”.

Artikel 12

12. In het ontworpen artikel 26, § 2, tweede lid, van het Procedurebesluit schrijve men “binnen een door hem bepaalde termijn” in plaats van “binnen een door de griffier bepaalde termijn”.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien de ontworpen artikelen 59, § 2, derde lid, en 74, § 2, tweede lid, van het Procedurebesluit (artikelen 28 en 50 van het ontwerp).

13. Aangezien de in het ontworpen artikel 26/1, § 2, eerste lid, van het Procedurebesluit bedoelde vaststelling in al de erin opgesomde gevallen slechts een voorlopige beoordeling vormt, dienen de woorden “op het eerste gezicht” te slaan op al die gevallen, wat tot uiting dient te komen door te schrijven “dat op het eerste gezicht het beroep doelloos is, het beroep klaarblijkelijk onontvankelijk is, het College klaarblijkelijk onbevoegd is om van het beroep kennis te nemen of het beroep klaarblijkelijk ongegrond is”.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 59/1, § 2, eerste lid (artikel 28 van het ontwerp).

14. In het ontworpen artikel 26/2, § 1, eerste lid, 4°, van het Procedurebesluit wordt aan de voorzitter van het betrokken Vlaams bestuursrechtcollege of de door hem aangewezen bestuursrechter de mogelijkheid geboden om een termijn te bepalen (niet: toe te kennen) waarbinnen de partijen een nota kunnen indienen wanneer de korte debattenprocedure wordt opgestart. De vraag rijst welke regeling geldt wanneer zo een termijn niet wordt bepaald: is het dan uitgesloten dat een nota wordt neergelegd of kan dan zo een nota nog worden neergelegd tot aan de sluiting van de debatten? Hiernaar gevraagd, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“In de huidige regeling (art. 26 Procedurebesluit) is, wanneer het beroep volgens de voorzitter of de door hem aangewezen bestuursrechter alleen korte debatten vereist, niet uitdrukkelijk bepaald dat partijen in dat kader een nota kunnen indienen. Enkel wanneer het beroep doelloos is, het beroep klaarblijkelijk onontvankelijk is of het College klaarblijkelijk onbevoegd is - hypothesen waarin enkel de verzoeker betrokken is in het procedureverloop -, is de mogelijkheid voorzien voor de verzoeker om een verantwoordingsnota in te dienen (en worden er geen zittingen/debatten georganiseerd).

Een van de betrachtingen van de regelgever is om het procedureverloop voor verkorte procedures (vereenvoudigde procedure en in het bijzonder korte debatten) beter uit te werken. Bijgevolg wordt in het ontworpen artikel 26/2 (art. 12 van het ontwerp) expliciet bepaald dat de voorzitter of de door hem aangewezen bestuursrechter, in het kader van korte debatten, partijen kan toestaan een nota neer te leggen, binnen een door hem in de beschikking bepaalde termijn. Partijen zullen dus hetzij de kans krijgen om voorafgaand aan de zitting een nota in te dienen (als de voorzitter dit beslist en binnen een door hem bepaalde termijn), hetzij niet de mogelijkheid krijgen om op dat ogenblik een nota in te dienen. In dit laatste geval is er dan ook geen termijn (die bijv. tot op de zitting zou lopen). Partijen zullen in dat geval op de zitting mondeling tegenspraak kunnen bieden of zullen eventueel, op hun verzoek of ambtshalve, alsnog de mogelijkheid krijgen een nota in te dienen na de (eerste) zitting, zodat de tegenspraak voldoende wordt gegarandeerd. “de mogelijkheid” slaat dus op de mogelijkheid voor de voorzitter of de door hem aangewezen bestuursrechter om het indienen van een nota toe te staan, en niet op het bepalen van een daaraan verbonden termijn.”

Door die regeling ontstaat evenwel een in het licht van het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie moeilijk te verantwoorden verschil in behandeling tussen procespartijen naargelang de voorzitter of de door hem aangewezen bestuursrechter, op grond van een volledig discretionaire beslissing, al dan niet de mogelijkheid biedt een nota in te

dienen. De in het ontworpen artikel 26/2, § 1, eerste lid, 24°, van het Procedurebesluit opgenomen regeling dient dan ook te worden herzien.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 59/2, § 1, eerste lid, 5°, van het Procedurebesluit (artikel 28 van het ontwerp).

Artikel 21

15. In het ontworpen artikel 41, § 1, 3° en 4°, van het Procedurebesluit dient het woord “kamervoorzitter” te worden vervangen door het woord “kamer” nu de beslissing om partijen of getuigen te horen aan de kamer toekomt.⁴

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 85, § 1, 3° en 4°, van het Procedurebesluit (artikel 57 van het ontwerp).

16. Om duidelijker aan te geven dat in het ontworpen artikel 41, § 2, van het Procedurebesluit het woord “hiervan” slaat op alle elementen die in de beschikking tot vaststelling worden bepaald, schrijve men in de eerstgenoemde bepaling “brengt de griffier de partijen, en ..., op de hoogte van de inhoud van de in paragraaf 1 bedoelde beschikking en ...”.

Een gelijkaardige opmerking geldt ten aanzien van de ontworpen artikelen 63, tweede lid, 85, § 2, en 111, § 2, van het Procedurebesluit (artikelen 35, 57 en 71, 2°, van het ontwerp).

17. In het ontworpen artikel 41, § 3, eerste lid van het Procedurebesluit schrijve men “de kamer” in plaats van “de kamervoorzitter”.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 85, § 3, eerste lid, van het Procedurebesluit (artikel 57 van het ontwerp).

18. Nog in het ontworpen artikel 41, § 3, eerste lid van het Procedurebesluit zijn de woorden “van rechtswege” overbodig en zelfs onjuist, aangezien de toepassing van die bepaling afhankelijk is van de voorwaarde dat “de partijen (...) in onderling overleg afzien van de behandeling van het beroep ter zitting”. De genoemde woorden dienen dan ook te worden weggelaten.

Eenzelfde opmerking geldt voor het ontworpen artikel 85, § 3, eerste lid, van het Procedurebesluit (artikel 57 van het ontwerp).

⁴ Wat de getuigen betreft is dat uitdrukkelijk bepaald in het ontworpen artikel 33, § 1, tweede en derde lid (artikel 19 van het ontwerp).

Artikel 27

19. In het ontworpen artikel 56, § 1, 4°, van het Procedurebesluit schrijve men “het beroep” in plaats van “de zaak”, gelet op de daarna in die bepaling volgende woorden “waarvan de vordering tot schorsing (...) het accessorium vormt”, en “hij” in plaats van “ze”, aangezien met dat woord wordt gerefereerd aan “de verzoeker”.⁵

Artikel 29

20. Het woord “vrijwillig” in het ontworpen artikel 59/3, tweede lid, van het Procedurebesluit is overbodig en inadequaat. Het vrijwillige karakter van een tussenkomst met toepassing van die bepaling blijkt immers reeds uit de woorden “kan een (...) verzoek tot tussenkomst indienen” en is geenszins een specifieke eigenschap van die tussenkomst, want ook de tussenkomst op grond van het ontworpen artikel 59/3, eerste lid, van het Procedurebesluit bezit dat karakter. Het woord “vrijwillig” dient dan ook te worden weggelaten.

Artikel 30

21. Aan het einde van 5° van het ontworpen artikel 60, tweede lid, van het Procedurebesluit wordt de zinsnede “, die overeenkomstig die inventaris genummerd zijn” het best weggelaten. Die zinsnede komt immers ook voor aan het einde van 3° van het huidige tweede lid van artikel 60 van het Procedurebesluit (dat het derde lid van dat artikel wordt) en vindt daar beter zijn plaats, ook ter wille van de eenvormigheid met analoge bepalingen.⁶

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 102, § 1, tweede lid, 4°, van het Procedurebesluit, gelezen in samenhang met het ontworpen artikel 102, § 1, derde lid, 3°, ervan (artikel 64 van het ontwerp). Het verdient eveneens aanbeveling om de wijziging van artikel 104 van hetzelfde besluit (artikel 65 van het ontwerp) te baat te nemen om daarin ook het tweede lid, 5°, van paragraaf 2 ervan in soortgelijke zin aan te passen, gelet op het derde lid, 3°, van die paragraaf.

Artikel 31

22. De tekst van 6° en 7° van het ontworpen artikel 61, § 2, eerste lid, van het Procedurebesluit wordt het best omgewisseld, mede ter wille van de eenvormigheid.⁷

23. In het ontworpen artikel 61, § 3, tweede lid, van het Procedurebesluit wordt de mogelijkheid om enig gebrek te regulariseren van een verzoekschrift tot tussenkomst in de

⁵ Zie voor dat laatste, het ontworpen artikel 56, § 1, 1°, van het Procedurebesluit.

⁶ Zie in het Procedurebesluit artikel 15, 5°, *juncto* artikel 16, 6°, artikel 52, § 2, tweede lid, 5°, *juncto* derde lid, 3°, en, zowel in de geldende als in de in artikel 50 van het ontwerp opgenomen ontworpen versie, artikel 73, § 1, tweede lid, 4°, *juncto* derde lid, 3°.

⁷ Zie artikel 17, § 2, eerste lid, 6° en 7°, van het Procedurebesluit.

rechtspleging betreffende een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die is ingesteld bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, op algemene wijze uitgesloten. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt “het uiterst dringende karakter en de uiterst korte behandelingstermijn, die eigen zijn aan dit type vordering,” opgegeven als reden voor die uitsluiting.

Vraag is of een dergelijke absolute onmogelijkheid tot regularisatie, die ook geldt wanneer ze spontaan zou gebeuren, wel te verantwoorden valt, te meer in het licht van het gegeven dat de tussenkomst zelf nog op de zitting kan plaatsvinden. Het komt immers niet onmogelijk voor om ook in procedures tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gebreken die wel regulariseerbaar zijn in andere procedures, recht te zetten zonder dat de procedure daarbij een vertraging oploopt die onverenigbaar is met het wezen ervan. Zeker voor sommige van die gebreken vergt zo een rechtzetting namelijk weinig tijd en moeite.⁸ De Raad van State vraagt zich af of voor de mogelijkheid tot regularisatie van een verzoek tot tussenkomst in de voormelde schorsingsprocedure niet kan worden volstaan met de voorwaarde, die geldt ten aanzien van een tussenkomst in het algemeen, dat de berechting van de vordering waarop ze betrekking heeft erdoor niet mag worden vertraagd.⁹ Uiteraard dient dat criterium te worden gehanteerd met inachtneming van het extreem spoedeisende karakter van de desbetreffende procedure, en ook zou de mogelijkheid tot regularisatie kunnen worden beperkt tot een spontane regularisatie, zodat in die procedure geen initiatief van de griffier vereist zou zijn zoals in het ontworpen artikel 61, § 2, eerste lid, van het Procedurebesluit.

Zo niettemin aan de uitsluiting zou worden vastgehouden, verdient het de voorkeur om die regel op te nemen in het ontworpen artikel 64 van het Procedurebesluit (artikel 37 van het ontwerp), door daarin een verwijzing naar artikel 61, § 2, toe te voegen.

Artikel 37

24. Met een verwijzing naar artikel 17, § 2, in het ontworpen artikel 64 van het Procedurebesluit, wordt beoogd om ook voor verzoekschriften tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de mogelijkheid tot regularisatie voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen uit te sluiten, (opnieuw) wegens “de aard (het uiterst dringende karakter) en de uiterst korte behandelingstermijn van dit type vordering”.

Zoals voor het verzoekschrift tot tussenkomst in de rechtspleging met betrekking tot een dergelijke schorsingsvordering, rijst ook voor dat inleidende verzoekschrift de vraag of een absolute uitsluitingsregel te verantwoorden valt (zie opmerking 23), dan wel of een spontane

⁸ Te denken valt onder meer aan het gebrek aan ondertekening of aan woonplaatskeuze in België, vermeld in het ontworpen artikel 61, § 2, eerste lid, 2° en 3°, van het Procedurebesluit.

⁹ Vergelijk met het geldende artikel 61, § 1, tweede lid, van het Procedurebesluit, dat is hernomen in het ontworpen artikel 59/3, tweede lid, van dat besluit (artikel 29 van het ontwerp), artikel 52, § 1, tweede lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspraak voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en artikel 814 van het Gerechtelijk Wetboek.

regularisatie door de verzoeker, uiterlijk tot op de behandeling van de vordering ter zitting, mogelijk moet zijn.¹⁰

Wordt de uitsluiting van de mogelijkheid tot regularisatie van een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen toch gehandhaafd, dan dient daartoe in het ontworpen artikel 64 van het Procedurebesluit slechts te worden verwezen naar artikel 17, § 2, tweede tot vierde lid, van dat besluit. Het eerste lid van de desbetreffende paragraaf betreft immers niet de regularisatie van dat verzoekschrift, maar de niet-inschrijving ervan op het definitieve register wegens gebreken waarvan de regularisatie voor de genoemde vordering wordt uitgesloten.

Artikel 39

25. De aan 1° van het ontworpen artikel 65, § 1, eerste lid, van het Procedurebesluit toegevoegde zin¹¹ wordt beter als een afzonderlijk lid in die bepaling opgenomen, ofwel kan aan dat 1° worden toegevoegd “, eventueel te zijnen huize, zelfs op feestdagen en van dag tot dag of van uur tot uur”.

Een gelijkaardige opmerking geldt ten aanzien van de aan het ontworpen artikel 65/1, § 1, eerste lid, 1°, van het Procedurebesluit (artikel 40 van het ontwerp) toegevoegde volzin.

26. Aangezien het de kamer toekomt te beslissen over het oproepen van belanghebbenden, schrijve men in het ontworpen artikel 65, § 1, eerste lid, 3°, van het Procedurebesluit “de kamer” in plaats van “de kamervoorzitter”.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 65/1, § 1, eerste lid, 3°, van het Procedurebesluit (artikel 40 van het ontwerp).

Artikel 40

27. In de inleidende zin van het ontworpen artikel 65/1, § 1, eerste lid, van het Procedurebesluit schrijve men “de kamer” in plaats van “de kamervoorzitter”.

¹⁰ Wat dat laatste betreft en onverminderd opmerking 23, vergelijk met het ontworpen artikel 61, § 2, vierde lid, 1°, van het Procedurebesluit, waarin “het tijdstip van de zitting waarop de vordering tot schorsing bij hoogdringendheid wordt behandeld” wordt vastgesteld als eindpunt voor de regularisatie van het verzoekschrift tot tussenkomst in die schorsingsprocedure.

¹¹ Waarin de woorden “bij beschikking” overbodig zijn.

Artikel 42

28. In het opschrift van het ontworpen deel 3, hoofdstuk 2, afdeling 4, onderafdeling 4, van het Procedurebesluit dienen na de eerste vermelding van de woorden “de vordering tot schorsing” de woorden “bij hoogdringendheid” te worden toegevoegd.

Artikel 43

29. De beslissing over de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het arrest is een onderdeel van de rechterlijke beslissing zelf en dient derhalve door de kamer te worden genomen. Men schrijve derhalve in het ontworpen artikel 66, tweede lid, van het Procedurebesluit (artikel 43, 2°, van het ontwerp) “de kamer” in plaats van “de kamervoorzitter”.

Artikel 44

30. Het ontworpen artikel 68 van het Procedurebesluit voorziet voortaan ook in de onmiddellijke toezending van een afschrift van een schorsingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aan “het college van burgemeester en schepenen op het ambtsgebied waarvan de vergunningsaanvraag betrekking heeft”. Aldus wordt dat ontworpen artikel afgestemd op wat in artikel 91 van hetzelfde besluit is bepaald voor vernietigingsarresten van hetzelfde rechtscollege. In vergelijking met de geldende tekst van dat artikel 91 wordt evenwel niet langer melding gemaakt “van de gemeente waarin het betrokken onroerend goed gelegen is”. Nochtans verdienen die laatste bewoordingen de voorkeur op het ontworpen alternatief ervoor. Het begrip “vergunningsaanvraag” in dat alternatief geeft immers onvoldoende de variatie weer in het mogelijke voorwerp van de arresten van het betrokken rechtscollege.¹²

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 91 en voor de wijzigingen van de artikelen 104, § 4, en 105 van het Procedurebesluit (artikelen 60, 65, 2°, en 66 van het ontwerp).

Artikel 50

31. In het ontworpen artikel 73, § 2, van het Procedurebesluit schrijve men “dat de schorsing of de voorlopige maatregelen niet langer gerechtvaardigd *lijken* te zijn” aangezien het slechts om een voorlopig oordeel gaat waardoor ambtshalve een procedure wordt gestart waarbinnen nog een tegensprekelijk debat zal plaatsvinden.

32. Aan het begin van de tweede zin van het ontworpen artikel 73, § 3, tweede lid, van het Procedurebesluit schrijve men “In geval van toepassing van paragraaf 1” in plaats van “In voorkomend geval”.

¹² Zie in dat verband artikel 54 van het Procedurebesluit.

Artikel 64

33. Omdat die bepalingen handelen over “[d]e rechtsopvolger van een partij”, schrijven men aan het einde van respectievelijk het eerste lid en het tweede lid, 3°, van het ontworpen artikel 102, § 1, van het Procedurebesluit “door hem of zijn raadsman” in plaats van “door een partij of haar raadsman” en “als hij dat kent” in plaats van “als ze dat kent”.

34. Het ontworpen artikel 102, § 2, van het Procedurebesluit bepaalt dat “vroeger neergelegde processtukken worden geacht te blijven gelden, tenzij tegelijk met het verzoek tot hervatting van het geding een nieuw processtuk wordt ingediend”. De uitzondering vervat in de laatste zinsnede ervan, die is geïnspireerd op artikel 819 van het Gerechtelijk Wetboek, is evenwel ongeschikt voor een rechtspleging als die voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, die is gekenmerkt door strikte termijnen voor de indiening van processtukken: gelet op die termijnen, zal er na afloop ervan geen ruimte meer zijn voor het neerleggen van nota’s of gelijkaardige processtukken. Zo men daartoe toch ruimte wil creëren, dient in een meer uitgewerkte regeling te worden voorzien.

Artikel 72

35. Ter wille van de rechtszekerheid wordt artikel 72 van het ontwerp beter geredigeerd als volgt:

“Op de zaken die werden aanhangig gemaakt vóór de inwerkingtreding van dit besluit, is het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges van toepassing, zoals van kracht vóór de inwerkingtreding van dit besluit.

In dit artikel wordt verstaan onder ‘zaken’: alle beroepen of bezwaren, zowel wat de hoofdvordering als wat de eventuele aanvullende vorderingen betreft.”¹³

Artikel 73

36. Luidens artikel 73 van het ontwerp treden het decreet van 9 december 2016 en het te nemen besluit in werking op 24 april 2017. Gelet op die datum, die wat betreft het decreet van 9 december 2016 voortvloeit uit artikel 23 van dat decreet, dient het te nemen besluit onverwijld te worden uitgevaardigd zodat de betrokkenen nog voldoende tijd krijgen om kennis te nemen van en zich aan te passen aan de nieuwe procedurele regelingen.

¹³ Zie opmerking 7. Zonder een omschrijving van het woord “zaken”, bestaat het risico op een beperkende opvatting van die laatste term, aangezien het te nemen besluit (zoals het erbij gewijzigde besluit en eerdere besluiten tot wijziging ervan) wellicht zal worden bekendgemaakt zonder nota aan de Vlaamse Regering.

Artikel 74

37. Aangezien het ontwerp in ruime mate bestaat uit bepalingen die toepassing vinden op de rechtspleging voor het Milieuhandhavingscollege of voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, behoort het mede tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister die bevoegd is voor het leefmilieu. Ook van die minister moet derhalve melding worden gemaakt in de in artikel 74 van het ontwerp opgenomen uitvoeringsbepaling.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Jo BAERT